

El sobiranisme s'adreça al món

Nova demostració de força de l'independentisme, que aplega més de 90.000 persones al Concert per la Llibertat del Camp Nou

El Camp Nou, escenari d'una gran festa independentista Foto: Jordi Borràs

No era un concert qualsevol i això ho tenien clar totes i cadascuna de les més de 90.000 persones que han omplert el Camp Nou aquesta nit. Més que un macroconcert, ha estat una gran festa, amb la música com a vehicle de transmissió d'una idea. Tot i que formalment el concert era 'per la llibertat' ha quedat prou clar que el públic demana una cosa menys etèria i molt més tangible, la independència de Catalunya.

Una independència que, de fet, són totes les independències possibles. La de Catalunya i la dels Països Catalans, però també la del poble gitano, la de les nacions d'Europa i fins i tot, la de l'Espanya que va somniari León Felipe i ha cantat Paco Ibáñez. Al sobiranisme només li queda una assignatura pendent, la de fer-se entendre pel món. I aquest concert, de ben segur, ha estat un gran pas, una lliçó de convivència sense submissió, un crit al vent, un clar 'som aquí' com el que ha expressat Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural.

I és que Catalunya mira endavant i passa pàgines de manera accelerada. El poc que quedava de l'esperit olímpic d'aquella Catalunya autònoma cofoia d'una espanyolitat ad hoc se l'ha carregat Peret tot cantant 'Ella tiene poder' i assegurant que el d'aquest dissabte ha estat ?un dia històric?. Aquesta ha estat la clau del concert, aplegar sota la mateixa estelada d'il·lusió músics com el mateix Peret, però també Dyango, Jofre Bardagí, Gerard Quintana i Pastora i tants d'altres. L'independentisme guanya adeptes a marxes forçades, a la mateixa velocitat que la utopia federalista es fon en el no-res.

Més de cinc hores de concert

Musicalment però, el Concert per la Llibertat ha estat farcit d'alts i baixos, de moments brillants i estones ensopides, i si les quatre hores previstes d'inici ja semblaven un excés, les més de cinc que ha durat finalment han estat decididament massa temps per deixar clar un missatge que ja tothom portava après de casa. Potser no calien quaranta-sis cançons per dir el mateix.

L'inici amb la Cobla de Cambra ha estat un tant abrupte i Enric Casasses no es precisament un entrant lleuger. Sort que el quartet d'ocasió format per Pere Jou, Andreu Rifé, Joan Dausà i Jofre Bardagí han encarrilat el concert amb el clàssic de Sisa 'Qualsevol nit pot sortir el sol' per tornar a baixar amb el moment folk de Joanna Serrat i Xavier Baró. Les dues actuacions següents han seguit el mateix patró, amb sopa de Cabra, amunt, i amb Projecte Mut, relax.

I aleshores ha arribat la primera gran apoteosi de la llarga nit. Gran rebuda a Dyango, molt més lluït que un Pep Sala repetint per enèsima vegada el seu paper. I encara millor ha estat el discurs del Sabor de Gràcia, ajuntant la llibertat del poble català i la del poble gitano en una de sola. Menys sort han tingut Yacine Belahcene i Yannis Papaloannou, que han fet 'La mala reputació' de Brassens. Seguidament hi ha hagut de tot, en Paco Ibáñez ovacionat parlant en castellà, en Peret enterrant Cobi, el Grup de Folk reivindicant esperit kumbaià i la Mercedes Peón, gallega i galàctica.

Joan Isaac ha fet el que havia de fer amb 'A Margalida', acompanyat de Joan Amèric, que no s'ha estat de dir les paraules prohibides 'País' i 'Valencià', les dues juntes. Seguidament, una aposta fàcil, l'Escolta-ho en el vent' de Dylan, corejat per tot el Camp Nou. Més estrany ha sonat l'alemany Theo, desconegut del públic i èmul d'Elton John, que ha donat pas a un Fermín

---

Muguruza aportant la quota basca habitual.

Pau Alabajos i Cesk Freixas s'han guanyat el públic amb 'Al vent' i ha deixat en evidència l'autor, que molts han trobat a faltar. I després de Brams ha arribat un altre gran moment, perquè la simbiosi entre la Companyia Elèctrica Dharma i Maria del Mar Bonet amb 'Què volen aquesta gent?' necessàriament havia d'enfonsar l'estadi, com també ho ha fet 'La presó del rei de França'. La interpretació d'Els Segadors, el mosaic i el parlament de Muriel Casals han posat fi a aquesta primera part.

Més música, menys reivindicació

I potser al capdavant el macroconcert ha estat ben planificat, almenys per als incondicionals de Lluís Llach, perquè la segona part del concert, la dedicada íntegrament a versionar aquest cantautor, ha esta molt més musical i equilibrada que la primera. Les interpretacions han estat més acurades i el públic, potser per l'efecte de quatre hores de concert, potser per l'arribada de la foscor de la nit, ha estat més per escoltar que per continuar amb els crits d'independència.

El mateix Llach ha obert foc amb 'Venim del nord, venim del sud' i han seguit, entre d'altres, Pastora, Gossos, Miquel Gil, Franca Massu Cris Juanico, i Maria del Mar Bonet, a més d'actuacions corals, com la que han fet Ferran Piqué, Joan Enric Barceló i Eduard Costa -tots tres, membres d'Els Amics de les Arts- al costat de Joan Isaac, Xavier Baró i d'altres amb 'No és això companys, no és això'.

Amb Cris Juanico ha arribat la mística del 'Viatge a Ítaca' i ha començat la recta final, que ha comptat, entre d'altres, amb Mercedes Peón, Maria del Mar Bonet i Manel Camp. Just abans del final, 'L'Estaca', amb Ramoncín entre els intèrprets, que amb el seu 'Visca Catalunya i una Espanya republicana' ha aconseguit xiulets i aplaudiments, tot alhora. Al final, interpretació 'karaoke-style' de 'Tossudament alçats'. Apoteosi final a sis hores de concert.

Ambient insuperable al Camp Nou Foto: Jordi Borràs